

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นรากฐานสำคัญของชีวิตในการที่จะพัฒนาคนเพื่อเพิ่มศักยภาพทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์และจิตใจให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่ดีในสังคม การศึกษาจึงเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาเด็กให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพและมีความสามารถเพียงพอและพร้อมที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ ดังนั้นเด็กทุกคนจะต้องได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกันตามสิทธิขั้นพื้นฐานที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่รัฐจะต้องจัดขึ้นด้วยวิธีการที่เหมาะสมอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพไม่น้อยกว่า 12 ปี” (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย, 2540) ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 (2545-2549) ที่มุ่งการพัฒนาคน พัฒนาสังคมที่มีคุณภาพ สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ รวมไปถึงพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 หมวด 2 สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษามาตรา 10 กำหนดไว้ว่า “ การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกัน ในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย” ในวรรค 2 กล่าวว่า “การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแล หรือด้อยโอกาสต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ” แม้ว่าโอกาสทางการศึกษาจะมีระบุเอาไว้ในรัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติและแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ที่เน้นในเรื่องความเสมอภาคและโอกาสที่จะมีให้กับเด็กทุกกลุ่ม แต่ในสภาพความเป็นจริงนั้นจะพบว่ามียังเด็กจำนวนมากที่ยังขาดโอกาสที่จะได้รับการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นเด็กเร่ร่อน เด็กที่ถูกทะเลาะเลย เด็กที่ถูกใช้แรงงานอย่างผิดกฎหมาย โสเภณีเด็ก หรือแม้แต่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ เช่น เด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา เด็กที่มีความบกพร่องทางหู เด็กปัญญาอ่อน เป็นต้น ซึ่งเป็นเด็กอีกกลุ่มหนึ่งที่ต้องได้รับการศึกษาเช่นเดียวกับเด็กที่สมบูรณ์ทางร่างกายทั่วไปเพื่อพัฒนาสมรรถภาพ ศักยภาพให้สามารถดำเนิน

ชีวิตได้อย่างปกติสุขแต่ยังพบว่ามียุติที่ไม่ได้รับการศึกษาตามสิทธิและโอกาสของตนอย่างเสมอภาคและเท่าเทียม ดังเห็นได้จากตารางที่ 1.1

ตารางที่ 1.1
ร้อยละของคนปกติและคนพิการที่มีอายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไป จำแนกตาม
ระดับการศึกษาที่สำเร็จและเพศ พ.ศ.2544

จำนวนเป็นคน

ระดับการศึกษาที่สำเร็จ	คนปกติ			คนพิการ		
	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
	(55,625,550)	(27,550,469)	(28,075,081)	(1,068,178)	(638,416)	(429,762)
ไม่มีการศึกษา	4.2	2.5	5.8	31.6	24.6	42.7
ระดับการศึกษาที่สำเร็จ						
ก่อนประถมศึกษา	43.0	41.7	44.3	44.6	45.4	43.4
ระดับประถมศึกษา	21.6	22.7	20.4	11.6	14.7	6.9
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	13.3	14.6	12.1	6.3	8.1	3.6
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	9.4	10.0	8.8	3.6	4.8	1.9
ระดับอุดมศึกษา 1/	8.1	7.9	8.2	1.8	2.3	1.1
การศึกษาอื่น ๆ 2/ และไม่ทราบระดับการศึกษา	0.1	0.2	0.1	0.3	0.3	0.4
ไม่ทราบ	0.3	0.4	0.3	0.2	0.2	--

1/ สำหรับคนปกติรวมปริญญาโทและเอก

2/ รวมการศึกษาทางศาสนา

-- ข้อมูลน้อยมาก

ที่มา: รายงานการสำรวจคนพิการ พ.ศ.2544 สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี

จากข้อมูลดังกล่าว จะเห็นได้ว่าคนปกตินั้นขาดโอกาสทางการศึกษาเพียง 4.2 % ในขณะที่คนพิการขาดโอกาสทางการศึกษาถึง 31.6 % แสดงให้เห็นว่ายังมีเด็กอีกมากที่มักจะถูก ละเลย ถูกทอดทิ้ง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากคนส่วนใหญ่มักจะมองเด็กพิการว่าเป็นบุคคลที่ไร้ สมรรถภาพ เป็นภาระแก่ครอบครัวและสังคมเพราะช่วยเหลือตนเองไม่ได้ มักจะได้รับเพียง ความเห็นใจ ความสงสาร มากกว่าความเข้าใจและการให้โอกาสทางการศึกษา ทั้งที่ในความเป็น จริงนั้นจะพบว่าหากเด็กพิการได้มีโอกาสรับการบำบัดรักษาฟื้นฟูสมรรถภาพให้สามารถอยู่ใน สังคมได้อย่างอิสระ ได้เข้ารับการศึกษาก่อนที่ถูกต้องเหมาะสมตามวัยแล้วนั้น เด็กพิการก็จะสามารถ ดูแลตัวเองในเรื่องของกิจวัตรประจำวันได้รวมไปถึงเมื่อได้รับการศึกษาที่ดี เด็กก็จะสามารถมี ความรู้ติดตัวไปประกอบอาชีพเพื่อเลี้ยงดูตนเองได้และยังสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกับ คนปกติได้อย่างมีความสุขตามอัตภาพของตน แต่การจัดการศึกษาที่จะตอบสนองความต้องการ สำหรับคนพิการในอดีตที่ผ่านมา นั้นไม่ทั่วถึงและเพียงพอ เนื่องจากงบประมาณที่จะจัด การศึกษาสำหรับคนพิการนั้นต้องใช้งบประมาณเป็นจำนวนมาก เพราะเด็กที่มีความต้องการ พิเศษจำเป็นต้องใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือที่สอดคล้องกับสภาพคนพิการเพื่อให้การเรียนรู้ของเด็ก พิการมีประสิทธิภาพ อีกทั้งการขาดบุคลากรที่จะสอนเด็กพิการก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การจัด การศึกษาสำหรับเด็กพิการมีข้อจำกัดเพราะการจัดตั้งโรงเรียนพิเศษที่ให้บริการแก่เด็กพิการใน แบบเฉพาะความพิการนั้นไม่สามารถทำได้ทุกจังหวัดเพราะอัตราค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง แต่ครั้งจะ ให้เด็กพิการขาดโอกาสทางการศึกษาอย่างสิ้นเชิงก็ไม่อาจทำได้ ดังนั้นภาครัฐจึงจัดให้มีการจัด การศึกษาพิเศษในรูปแบบการเรียนร่วมในโรงเรียนปกติขึ้นเพื่อให้เด็กพิการที่สามารถช่วยเหลือ ตนเองได้และมีความพิการไม่มากจนถึงขั้นเป็นอุปสรรคต่อการเรียนนั้นได้มีโอกาสรับการศึกษา มากขึ้น

การจัดการเรียนร่วมได้มีการขยายออกสู่ต่างจังหวัดมากขึ้น เพื่อรองรับจำนวนเด็กที่มี ความต้องการพิเศษที่มีเพิ่มมากขึ้น อย่างเช่น ในจังหวัดเชียงรายมีโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ทั้งหมด 39 โรงเรียน โดยแบ่งเป็นโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 1-2 ซึ่ง หมายถึง ระดับการศึกษาขั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 29 โรงเรียนและอีก 10 โรงเรียนเป็นโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานช่วงชั้นที่ 3-4 หมายถึง ระดับการศึกษาขั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6

ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานช่วงชั้นที่ 1-2 นับได้ว่าเป็นช่วงเวลาสำคัญสำหรับพัฒนาการ ของเด็ก เนื่องจากเป็นการศึกษาของเด็กที่อยู่ในช่วงวัยเด็กตอนต้น ก่อนที่จะก้าวข้ามไปเป็นเด็ก วัยรุ่น วัยเด็กเป็นวัยที่ต้องการการดูแลเอาใจใส่มากเป็นพิเศษเพราะพัฒนาการทางด้านอารมณ์

สังคม จิตใจของเด็กวัยนี้นับได้ว่าเป็นรากฐานในการเรียนรู้และเป็นรากฐานในการดำรงชีวิต การดูแลเด็กในช่วงวัยนี้ทั้งพ่อแม่ ผู้ปกครอง และครูต่างก็มีบทบาทสำคัญที่จะต้องร่วมมือกันพัฒนาให้เด็กมีพื้นฐานการศึกษาที่มีคุณภาพสามารถศึกษาต่อในระดับสูงได้อย่างมีความสุขและมีความกระตือรือร้นต่อการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ ดังนั้นการให้ความสำคัญในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 1-2 จึงมีความสำคัญมากทั้งกับเด็กปกติและโดยเฉพาะเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ที่ต้องการการศึกษาและได้รับการพัฒนาศักยภาพ สมรรถภาพของตนเองเพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างปกติสุขและเหมือนกับคนปกติให้มากที่สุด

การจัดการศึกษาพิเศษของประเทศไทยที่มีการดำเนินการอยู่ในขณะนี้มียู่ 2 รูปแบบ คือ 1. การจัดการศึกษาพิเศษในรูปแบบโรงเรียนเฉพาะความพิการ และ 2. การจัดการศึกษาพิเศษรูปแบบการเรียนร่วม ซึ่งการจัดการศึกษาพิเศษรูปแบบโรงเรียนเฉพาะความพิการนั้นจะจัดให้กับเด็กที่มีความพิการมากจนอยู่ในระดับรุนแรงที่ไม่สามารถเรียนร่วมในโรงเรียนปกติได้ เช่น โรงเรียนสอนคนตาบอด โรงเรียนสอนคนหูหนวก โรงเรียนสอนคนปัญญาอ่อน เป็นต้นเป็นการจัดการศึกษาที่ต้องใช้งบประมาณและบุคลากรเป็นจำนวนมาก ทำให้ขยายจำนวนโรงเรียนได้น้อยไม่ครอบคลุมกับจำนวนผู้พิการ ส่วนของการจัดการศึกษาพิเศษรูปแบบการเรียนร่วม (Mainstreaming) เป็นการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษและเด็กปกติได้ใช้ทรัพยากรในการจัดการเรียนการสอนร่วมกัน เช่น อาคารสถานที่ บุคลากร สื่ออุปกรณ์ ทำให้ประหยัดงบประมาณได้มากขึ้น ดังนั้นการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมที่มีประสิทธิภาพจึงเป็นการจัดการศึกษาอีกรูปแบบหนึ่งที่ช่วยขยายโอกาสให้ผู้พิการและเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เข้ารับการศึกษได้อย่างทั่วถึงรวมทั้งช่วยลดข้อจำกัดในเรื่องงบประมาณได้อีกด้วย อย่างไรก็ตาม การจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมในปัจจุบันยังไม่สามารถจัดได้ทั่วถึงและตอบสนองความต้องการของเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้อย่างแท้จริง แสดงให้เห็นว่ายังมีปัญหาและอุปสรรคอีกมากที่ทำให้การดำเนินการศึกษาพิเศษรูปแบบการเรียนร่วมยังมีความล่าช้า ไม่เพียงพอและตอบสนองกับจำนวนเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีแนวโน้มที่จะมีจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้นการจัดสวัสดิการด้านการศึกษาเพื่อคนพิการภาครัฐควรให้ความสำคัญมากยิ่งขึ้น การศึกษาวิจัยเรื่อง “แนวทางส่งเสริมการเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน” ครั้งนี้มุ่งศึกษาถึงความคิดเห็นของผู้บริหารและครูในประเด็นเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ปัญหาอุปสรรคในการส่งเสริมการเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และแนวทางส่งเสริมการเรียนร่วมของเด็กที่มี

ความต้องการพิเศษในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อเป็นข้อมูลในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพและพัฒนาเด็กที่มีความต้องการได้เต็มตามศักยภาพ

มูลเหตุจูงใจในการศึกษา

จากจำนวนคนพิการที่มีอัตราการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นดังได้กล่าวมาข้างต้น ทำให้พบว่าเมื่อคนพิการซึ่งเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญส่วนหนึ่งของสังคมนั้นยังมีบางส่วนที่ไม่ได้รับการศึกษา เมื่อเทียบกับเด็กปกติแล้วเด็กพิการยังขาดโอกาสทางการศึกษาค่อนข้างมาก และแม้ว่าจะได้รับการศึกษาก็ยังเป็นการศึกษาที่จำกัดอยู่ในโรงเรียนเฉพาะความพิการ ซึ่งการศึกษาที่แยกเด็กพิการออกจากเด็กปกตินั้นจะทำให้เด็กพิการขาดการปรับตัวให้เข้ากับบุคคลอื่นในสังคม จะรู้สึกว่าเป็นที่แปลกแยกและแตกต่างก่อให้เกิดปมด้อยในใจได้ ดังนั้นเมื่อภาครัฐผลักดันให้เกิดการศึกษาในรูปแบบการเรียนร่วมขึ้นเพื่อให้เด็กพิการได้เรียนร่วมกับเด็กปกตินั้นเท่ากับเป็นการพัฒนาและส่งเสริมศักยภาพของเด็กพิการให้มีพัฒนาการตามช่วงวัย หากแต่การจัดการศึกษาในรูปแบบการเรียนร่วมนั้นยังมีข้อจำกัดในหลาย ๆ เรื่อง ทั้งเรื่องของงบประมาณและบุคลากรทางการศึกษาพิเศษก็ยังทำให้การจัดการศึกษารูปแบบการเรียนร่วมยังคงอยู่ในวงจำกัด ส่งผลให้บางครอบครัวที่มีลูกเป็นเด็กพิการนั้นต้องเก็บลูกเอาไว้กับบ้านทั้งที่ก็อยากให้ลูกได้รับการศึกษาเพื่อพัฒนาตัวเองให้สามารถดูแลตัวเองได้เหมือนดังเช่นเด็กปกติทั่วไป และจากเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่ผู้ศึกษาได้ดูรายการโทรทัศน์หลายรายการพบว่าแท้จริงแล้วพ่อแม่ที่มีลูกเป็นเด็กพิการนั้นต้องการให้ลูกของตนได้รับการศึกษาเช่นเดียวกับเด็กปกติ แต่บางครั้งการจะพาลูกเข้าไปเรียนในโรงเรียนเฉพาะความพิการก็ทำได้ค่อนข้างยากเนื่องจากโรงเรียนเฉพาะความพิการนั้นไม่ได้มีอยู่ในทุกจังหวัด ดังนั้นจึงจะเป็นการดีกว่าที่จะให้เด็กพิการได้เรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนใกล้บ้านของตนเพื่อให้เด็กได้อยู่กับครอบครัวไม่ขาดความอบอุ่นพร้อมทั้งยังได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานควบคู่กันไปด้วย

เมื่อภาครัฐมีการจัดให้มีการเรียนร่วมขึ้น แนนอนว่าการเริ่มต้นที่จะทำอะไรที่แตกต่างไปจากเดิมนั้นย่อมไม่ใช่เรื่องง่ายเช่นเดียวกับการที่จะให้บุคลากรในโรงเรียนปกติทุกโรงเรียนจัดการเรียนร่วมให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ดังนั้นจึงมีการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนแกนนำก่อนเพื่อศึกษาถึงความเป็นไปได้ถึงการดำเนินการและปัญหาอุปสรรคที่มีในการจัดการเรียนร่วมเพื่อที่ว่าเมื่อมีการขยายจำนวนโรงเรียนปกติที่จัดการเรียนร่วมให้เพิ่มมากขึ้นนั้นจะได้มีปัญหาลดลงน้อยที่สุดเพื่อให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้รับประโยชน์สูงสุดจากการเรียนร่วม

การที่ผู้ศึกษาสนใจที่จะศึกษาแนวทางส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรณีศึกษาโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมในจังหวัดเชียงราย 29 โรงเรียน นั้นเป็นเพราะผู้ศึกษาเห็นว่าการศึกษาคือสิ่งสำคัญที่จะพัฒนาคนให้มีคุณภาพและโรงเรียนแกนนำที่ผู้ศึกษาสนใจนั้นก็อยู่ในจังหวัดบ้านเกิดของผู้ศึกษาเอง ซึ่งอยู่ห่างไกลจากกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นศูนย์กลางของความเจริญทางการศึกษาและการพัฒนารูปแบบการเรียนร่วมค่อนข้างมาก ดังนั้นผู้ศึกษาจึงอยากทราบถึงสภาพการจัดการเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ปัญหาอุปสรรคในการเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษและแนวทางส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานในจังหวัดเชียงรายว่าจะมีการดำเนินการอย่างไรเพื่อให้มีการพัฒนาลูกหลานชาวเชียงรายที่เป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้ทัดเทียมและมีโอกาสเหมือนเด็กปกติทั่วไป

วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1. เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน
2. เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคในการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน
3. เพื่อศึกษาแนวทางส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาแนวทางส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน (ช่วงชั้นที่ 1 และช่วงชั้นที่ 2) : กรณีศึกษาโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมในจังหวัดเชียงราย 29 โรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย
กระทรวงศึกษาธิการ

ขอบเขตด้านพื้นที่และประชากร

ประชากรที่ได้กำหนดให้เป็นกลุ่มเป้าหมายในการศึกษา คือ ศึกษาผู้บริหารและครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษช่วงชั้นที่ 1 และช่วงชั้นที่ 2 กรณีศึกษาโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมในจังหวัดเชียงราย 29 โรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย กระทรวงศึกษาธิการ

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาเฉพาะความคิดเห็นของผู้บริหารและครูในประเด็นต่อไปนี้

1. สภาพการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมในจังหวัดเชียงราย ว่ามีรูปแบบการจัดการเรียนร่วมในชั้นปกติเรียนเหมือนกับเด็กปกติทุกประการ เรียนร่วมในชั้นปกติ และ / หรือมีครูพิเศษให้คำปรึกษาและ/หรือ เรียนร่วมในชั้นปกติและรับบริการจากครูเวียนสอน และ/หรือเรียนร่วมในชั้นปกติและรับบริการจากครูเสริมวิชาการและ/หรือชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ และเรียนร่วมบางเวลาและ/หรือชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน
2. ปัญหาอุปสรรคในด้านกายภาพ/สิ่งแวดล้อม บุคลากร วัสดุอุปกรณ์ งบประมาณ การส่งเสริมและสนับสนุนจากส่วนกลาง จากเขตพื้นที่ในการส่งเสริมการเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน
3. แนวทางส่งเสริมการเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

1. โรงเรียนแกนนำ หมายถึง โรงเรียนปกติสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในจังหวัดเชียงรายที่จัดการเรียนการสอนให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษโดยเรียนร่วมกับเด็กปกติช่วงชั้นที่ 1-2
2. ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้บริหารในโรงเรียนอาจดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียน อาจารย์ใหญ่ หรือครูใหญ่ รวมไปถึงรองผู้อำนวยการและผู้ช่วยฝ่ายต่าง ๆ

3. ครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ หมายถึง ครูประจำชั้น ครูผู้สอนรายวิชาต่าง ๆ ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ ช่วงชั้นที่ 1-2 โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม จังหวัดเชียงราย

4. เด็กที่มีความต้องการพิเศษ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องหรือความผิดปกติทางร่างกาย ทางอารมณ์เห็น ทางสติปัญญา รวมไปถึงเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไม่จำเป็นจะเป็นการเรียนรู้ช้าหรือเร็ว เด็กที่มีพฤติกรรมบกพร่องในการปรับตัวเข้ากับสังคมที่ได้รับการศึกษาในโรงเรียนปกติแบบเรียนร่วมกับเด็กปกติในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ช่วงชั้นที่ 1 และช่วงชั้นที่ 2) ในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม

5. การเรียนร่วม หมายถึง การจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษโดยจัดให้มีการเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนปกติตามความสามารถ

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการศึกษา

1. ได้ทราบถึงสภาพการจัดการเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน
2. ได้ทราบถึงปัญหาอุปสรรคในการส่งเสริมเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน
3. ได้ทราบถึงแนวทางส่งเสริมการเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน